

KELION PAS MON S GELMES

Užgimdamas žmogus atsineša ir savo mirtį, o gyvenimas yra grandinė pastangų jos išvengti. Kiekviename ore kvėpime ar širdies suplakime pasikartoja kova su mirtimi. Jeigu ši kova būtų sėkminga, nemirtingum žmogus atsiektų. Savo būtis gelmėse to jis ir trokšta. Reprodukcinė grandinė, per gimimus reiškiasi gyvybės manifestacija, ir nenutrūkstanti jos tęsimas. Gyvybė yra tiesa, arba neginėjama galimybė.

Kaipo neišvengiama, evoliucijos galimybių kelyje, atėjo žmogiško sąmoningumo aušra. Per ją žmogus išvydo pats save ir nustebė; savyje jis susikūrė individo sąvoką. Mirtis yra tos sąvokos komponentas. Mirtis ir jos baimė stiprina individą, o individas stiprina mirtį. Šios baimės skatinamas žmogus, auštantis sąmoningumo galiomis, nuolatosis ieško kelių kosminėms energijoms, nemirtingumui.

Vystosi mokslas ir menas. Žmogus neabejoja, kad jis randa kelius daugiau žinojimo, sveikatos ir tuo daugiau gyvybės. Jis žino ir jaučia, kad tai tik pradžia. Sielos gelmėse jis ilgisi, kad jos sužinotų niekad neužgestą, amžinai tęstą. Tam atsiekti, atrodo, mokslo ir meno šviesos neužteks.

Vizijos galia turėtų tiek stipriai nušvisti, kad sąmoningum galėtų per save, visų gyvybės evoliucijos kūrybinį procesą peržvelgti ir tuo pergyventi. Žinojimo šviesa kristų ant proceso-tarpininkų; juos pažinus, valia betarpiškai dalyvautų kosminėje energijoje. Sužinoję gestą tada nereiktų, o ką nors, jei reikalingas, savo valia ir žinojimu atsinaujinti galėtų.

Mokslas ir menas kala pakopas, vedančias aukštesnį sąmoningumą ir tuo gyvybės gausumą. Tai nėra viltinga mintis — tai faktas, ar faktas. Mokslas ir menas, savo skirtingais keliais, veda tą pačią kryptimi ir tuo vienas kitą papildoma. Mokslas auga atitrauktas nuo individo. Jis rodo save darbuose, gaminiuose, knygose ir daugelyje kitų civilizacijos išraiškų. Jis spėjo tapti plačiu ir sudėtingu kolosu. Individui mokslininkui manoma atiduoti savo gyvenimo našą viso koloso neapžvelgus.

Menininkas šiandien jau suvokia, kad dirbdamas jis kuria ne vien meno kūrinį, bet ir pats save. Meno kūrinio egzistencija ir

potencialas priklauso nuo k r jo ir ži rovo dvasini gali . Menininkui reikia vis men apiuopti. Jis turi pats menu tapti, kad kurti gal t . Menininko k rybingi ekstaz s momentai yra ženklas iš individo r m išsilaisvinimo ir priart jimo prie amžinyb s šviesos tako. Didžiausias jo troškimas — dažniau tan takan patekti ir ilgiau jame išb ti.

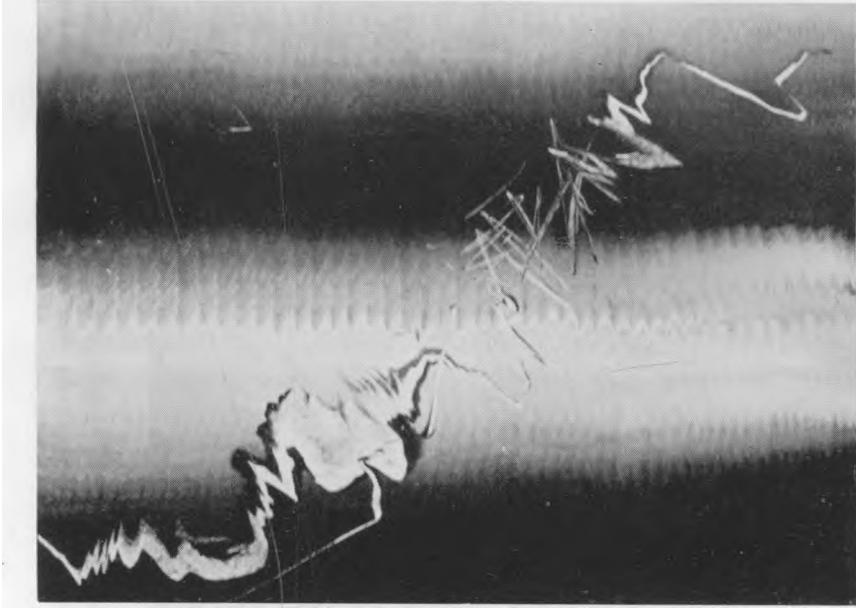
Stebint nuolat augant meno k rini lobyn , o nesekant k r jo sielos vystymosi, t lam ži rovi darosi šiandien kas kart sunkiau susigaudyti. Rytojus atneš dar daugiau staigmen . Gali b ti ir taip, kad meno išraiška, kokia mums dabar suvokiama, yra tiktai laikina dvasin s evoliucijos palydov . Egzistuojan ios atgyvenusios formos užleis keli kitoms, reikalingoms s mon s augimui skatinti.

Anks iau ar v liau menininkui tenka sustoti prieš realyb , kad meno k rinyb be ži rovo neegzistuoja. Šio fakto žinojimo neužtenka; reikia j pergyventi. Šis pergyvenimas prieš kelet met iki pat pagrind paveik ne tik mano k rybin nusistatym , bet ir pa i pasaul ži r . Introspekcija, k rybos metu, prad jo patraukti daugiau ir daugiau d mesio ir energijos. D mesio centras pasitrauk nuo k rinio ; apsisotojo ant k r jo. K rinyje jutau tiktai jo egzistencijos atsitiktinum ir potencialo subjektyvum .

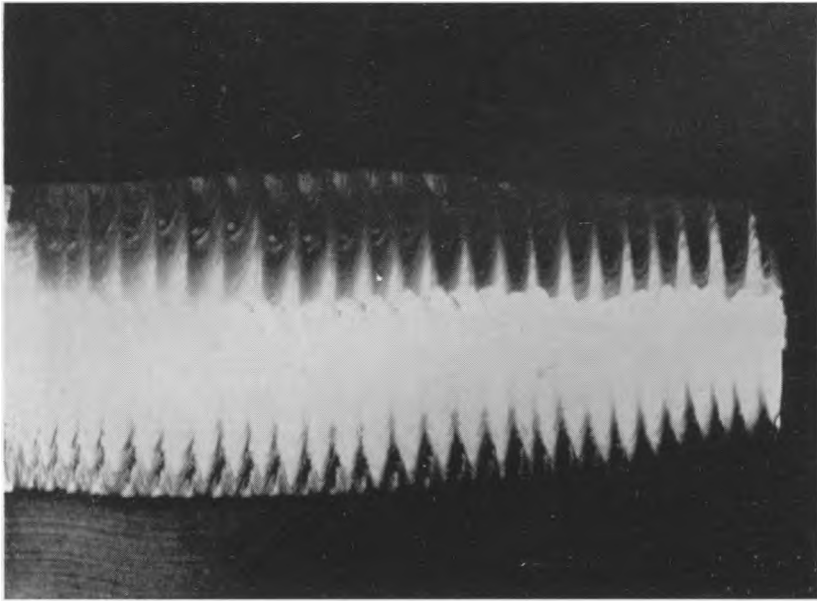
Šios paskaitos branduolys *Kelion pas mon s gelmes* man buvo logiškas žingsnis. Tai nebus lengva išpasakoti. Yra patirta, išgyventa, ko nei žodžiai nei iliustracijos niekada neatkurs. Vienok, mintis mane guodžia, kad tie, kuriems šis kelias daugiau ar mažiau yra paž stamas, iš kelrodži mane supras. Už mane toliau pasineš , mano limitacijas matys, o kelion praded paskatinimo ras.

Per save sugr žti, keliauti savo pas mon s gijas, yra d kingas pergyvenimas, ta iau n ra lengvas atsiekti. Jis reikalauja kažko daugiau, kaip, pavyzdžiui, pasinešti be žem lapi , plan visai nežinom berib miest , prie vairo mažai žinomos mašinos, važiuojant gatv m ir kryžkel m svetima kalba atžym tom, ieškoti kelio pat centr , o pakeliui vaizdais pasiger ti ir juos atsiminti.

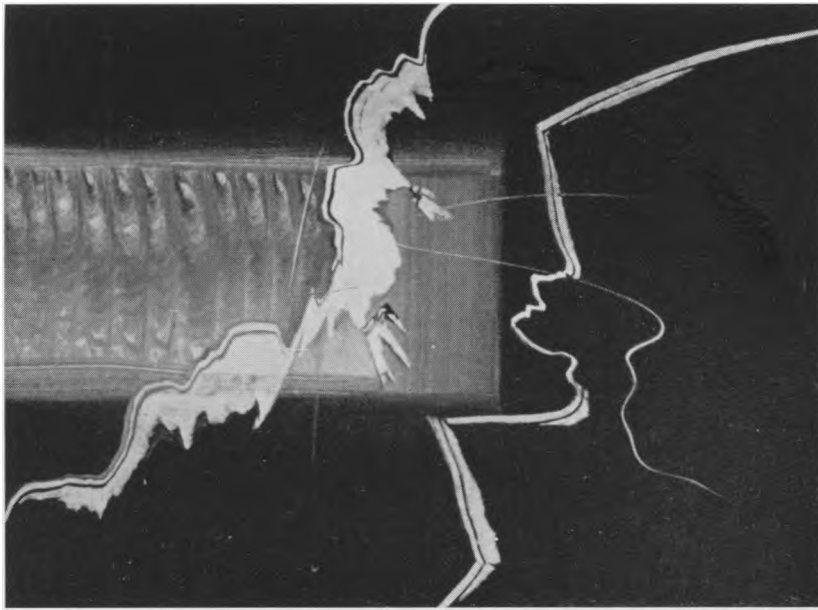
Visai netik tai, su kažkieno man dovanotu didžiuliu popieriaus rutuliu ši kelion prad jau. Popierius atrodo niekam netinkamas, tod l jis užmirštas studijos kampe gul jo. Vien dien pasidar jis tinkamas ir reikalingas, kai studijoje tapybai jokios kitos medžiagos neliko. Rutulyje pama iau t kstan ius paskir lap . Karyk ir naudok ; gadink — jie veltui! Veltui buvo ir daž , parduotuvi išbandymui atsiust . Pasinešiau žaisti, kaip vaikas sm lio kr voje, be aiškaus tikslo, be atsakomyb s jausmo.

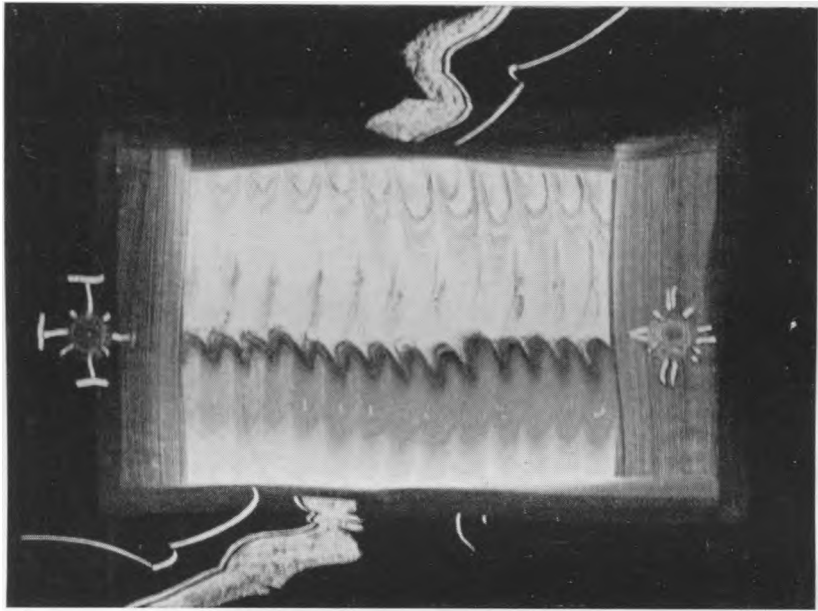
2 pieš. Vibruojantis motyvas pirm j paveikslo plan užleidžia energingam peiliu išplautam judesiui,

1 pieš. Tipiškas « Ciklo A » motyvas. Kompozicijos centrin dalis atlikta vibruojan iu judesiu keliomis spalvomis pakrautu pla iu teptuku, dviem teptuko nuo medžiagos pak limais.

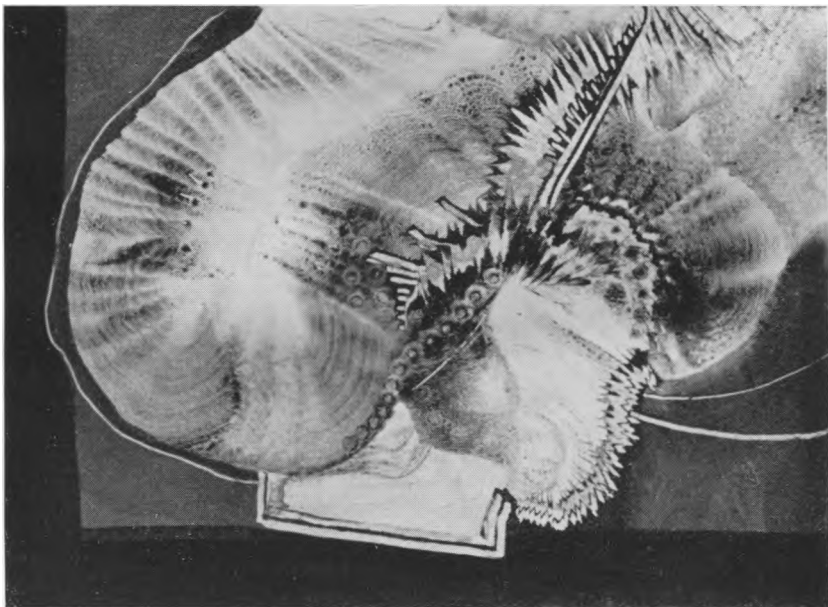
3 pieš. Abiej plan motyvai vystomi, formuojami.

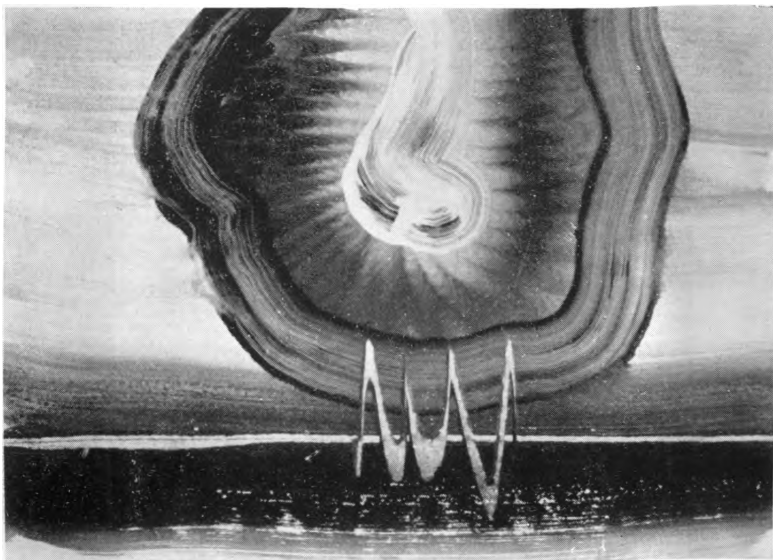
4 pieš. Ankstyvasis motyvas, pasikeit s, v l užima pirm j plan . Peiliu sukurti judesiai stiprina tre i dimensij ir neša antigravitacin tamp .

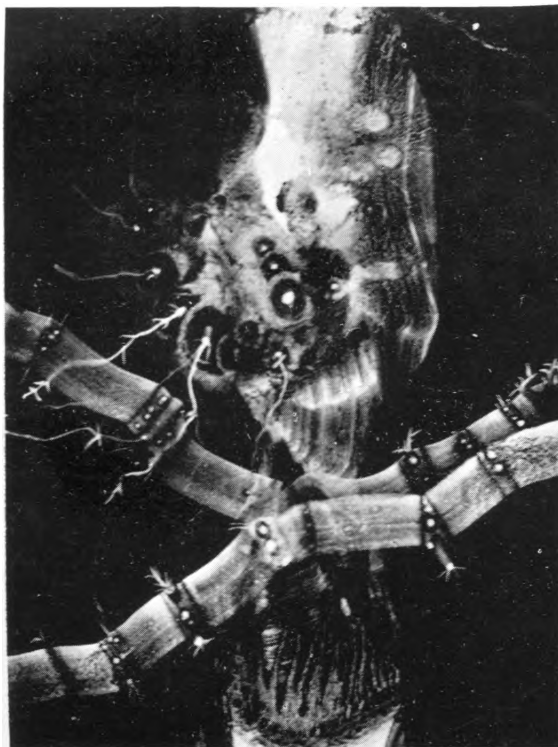
5 pieš. Nauj išraišk beieškant, abu motyvai subyra,
tampa dekoratyv s, išplokšt ja.

6 pieš. Sud tingas, daugiaspalvis vibruojantis teptuko judesys, po ilg
pratim pavyksta atlikti apvaliom formom. Naujos galimyb s atsidado.

7 pieš. Ilg bandym virš n . Judesi ekonomija. Keliais vieno teptuko ir peilio judesiais užbaigta kompozicija.

8 pieš. Vienas iš paskutinių «Ciklo A» darbų. Virš n kito motyvo evoliucijos. Pirmajame plane dominuoja figūros, primenančios bambuko šaknį. Rezultatas skysto dažo, dviejų ilgų teptuko pabraukimų. Smulkios šakelės atliktos pirštų galais ir nagais paliečiant ir patraukiant per šlapią paviršių. Transo metu visa kompozicija sukurta keliu minučių laike.

Net ir v liau, kai v l studijoje medžiag buvo, ateidavo noras dažais « pasitaškyti », nes ia laisv s buvo visk bandyti: spalv ne prastas harmonijas, kompozicijas, ritmus ; su visokio dydžio tep-tukais ir kitomis priemon mis, nauj tekst r ir efekt ieškoti. ia rasdavau atsigaivinim po, taip vadinamos, rimtos k rybos. Smal-sumas, toks lengvo pol kio sekimas, valand valandas mane išlai-kydavo. Šio nepretenzingo užsi mimo rezultat , pradžioje, me k riniais nelaikiau, neži rint, kad ia aš vis savo laik ir ener-gij atiduodavau.

Eksperimentini lap kr voje m rodytis nauj motyv , ta-iau ne juos d mesio centras atsikreip ; ne visokias galimybes šiuos motyvus didesn ms kompozicijoms panaudoti, bet pat fakt , kad štai, naujos aplinkos paveiktas, per gana trump laik , k r -jas, šiuo atžvilgiu — aš pats, gal jo taip ryškiai pasikeisti. Faktas, kad šis besaikis medžiagos naudojimas sudar s lygas, kad k ry-bingas pol kis gal jo sisi buoti ir pasinešti nauja kryptimi, skatino mane eiti toliau ir steb ti, ar neb t galima ir daugiau k rybin-gumo išlaisvinti. ia aš irgi buvau pilnai s moningas, kad šitoks atidengimas gali šiek tiek ir godumo nešti ir tuo skatinti siekti projektuoto tikslo. Ko ia tikimasi, yra visai nežinoma ; ieškoti galima tik žinomo. Gr žau prie to didžiulio popieriaus rutulio. Eksperimento karštis mane visai užvald . Karpiaiu lapus šimtais. Ilgas valandas išdirbdavau. Gaminys ner p jo. R p jo sekti vizi-jas, plaukti jomis; pasukti, kai jos pasuka, atpažinti impulsus, jiems paklusti ir jokioms abejon ms nesileisti s mon s užvaldyti.

Nor josi motyv kartoti — kartojau iki nusibodimo. Tyriau skirtingas nuotaikas ir savijautas, dirbdamas prie skirting kam-bario temperat r , dienos ar nakties metu. Dirbau ilgas valandas su trumpais poilsio tarpais. Kartais tapiau iki dvidešimt valand be paliovos. Po vieneri met laiko, popieriaus rutulys žymiai suma-ž jo. Kitame studijos kampe augo kr va lap , dažais padengt . M nesiai praeidavo, o aš tiktai tapydavau, neprieidamas davini pasiži r ti. Jau iau, kad taip reikia, taip ir dariau; tapyti ir neži r ti rezultatus.

Šitame karštyje jutau, kad mane savotiška banga pasigavo ir neša kažkur nepatirt šal . Bijojau, kad per daug besidairy-damas galiu iš šios bangos negr žtamai iškristi. Visada eidavau tapyti, kada tas impulsas pašaukdavo. Vos fiziškai pails jus, atei-davo noras dirbti. Dvasinio nuovargio niekada nebuvo, visai nesvarbu, kiek laiko išdirbus. Priešingai, visada jaut si didelis dvasinis lengvumas. Miego užtekdavo trij , keturi valand laiko. Gyvenau lyg dviejuose pasauliuose ir abu atrod real s. Viename

buvo b dinga, kad laiko s voka visiškai pasikeisdavo ; penkios ar penkiolika valand nesudarydavo didelio skirtumo.

At jo laikas ir noras pasiži r ti atidžiai tuos kelion s liudininkus, popieriaus lapus studijos kampe. Vartydamas juos, radau gerok skai i darb , kurie man atrod niekad nematyti. Ne tik j k rimo istorija buvo nežinoma, bet ir pati egzistencija man pasirod staigmena. Pagal viet kr voje, jie tur jo b ti neseniai sukurti. Faktas — šie lapai buvo « užmiršti ». Kilo klausimas : Kod l ir kaip ? Tai buvo m sl . Tik jau, kad laikas pad s j išspr sti. Š eksperimentavim pavadinau «Ciklu A». Jis mane už m ir sekan ius metus.

Nujautimas, kad stiprus patraukimas kurti, padeda patekti gilesnio transo stov , kur nuo kasdienin s realyb s skiria užsimiršimo barjer , skatino mane išmokti steb ti save, neišleidžiant fakto iš aki , kad steb tojas ir stebimas yra tapatyb . Steb jimas tur t b ti labai subtilus, kad neatitraukt d mesio ir energijos taip reikalingos k rybiniam jautrumui ir laisvei klest ti. S moningas steb jimas tur t b ti plaštak s lengvumo ir vizijai už aki niekad neuž lkti.

R p jo steb ti tod l, nes žinojau, kad galia patekti k rybingo kv pimo trans vien dien tur s išsekti. Žingeidumas skatino bandyti iššifruoti, žvelgti kiek galima daugiau viso to psicho-fizinio mechanizmo.

Be to, jutau, kad tam ir laikas at jo. Mintis neat jo, kad mano atvejis b t išskirtinas. Neabejojau, kad toks k rybingas stovis ir kitiems atsiekiamas ; priklauso nuo s lyga ir noro. Jis nat ralus kaip miegas ar žiovulys.

Aiški k rybin vizija, greiti ir ryšk s sprendimai, išradingas protas vizijoms techniška realybe paversti, yra kiekvieno k r jo idealas. Kad tai nevisada atsiekama, tai žino kiekvienas meninin kas. Nor t jis žinoti, kas tam padeda ir kas trukdo. Šiems klausimams atsakym galima rasti niekur kitur kaip tik savyje. Geriau reikia save pažinti, žvelgti gilesnius pas mon s sluoksnius. Reikia keliauti pa iam save.

Pirmiausia tenka laisvintis iš kasdienyb s tinklo. Kasdienyb iš eilinio žmogaus pareikalauja visos jo energijos ; kartais net ir daugiau. Vadinkime j vertybi kodu. Jis yra žmogaus energij distributorius. Primityvaus žmogaus vertybi kodas nesud tingas, pastovus ; paveld tas arba perduotas. Už j kovoti ir net mirti žmogus ryžtasi. Toks didvyriškumas kyla iš ne ko kito, kaip iš baim s nuo savo vertybi apsinuoginus, prieš gyvenimo realyb atsistoti. Savo s moningumu pažengusio, k rybingo žmogaus vertybi kodas yra sud tingas ir nuolat kei iasi. Pas koje kei iasi

ir nuotaikos ir k rybingos energijos tek jimas. Man neatrodo, kad iš vertybi kodo takos b t manoma išsilaisvinti. Noras laisvintis iš vien vertybi takos, yra ne kas kita, kaip reikalas išlaisvinti energij , kad jinai galint kit vertybi siekti. Norint išsilaisvinti iš kasdienyb s takos, nepad s j ignoruoti. Priešingai, reikia jos tak giliai pažinti, ir tiktai tada bus manoma mintis ir energij nuo jos atitraukti. Išlaisvinta energija nušvie ia ir pastiprina iš pas mon s kylan ias vizijas. Šios vizijos, paprastai d l kasdienini min i triukšmo, s mon s švies prasiskverbti nepaj gia. Mus visus pasigauna reikalas socialin strukt ra siderinti. Ši dien meninink organizuojami *happenings* yra tipiški pavyzdžiai pastan- g bent laikinai iš nek rybingos kasdienyb s tinklo išsivaduoti.

Didel galvojimo dalis vyksta žodžiais, sakiniais, s vokomis. Kai tikslingo galvojimo proceso n ra, savotiška min i asociacija plaukia « diafragmoje » tarp s mon s ir pas mon s. Šis plaukimas kei iasi atitinkamai su m s budrumo laipsniu ir nuotaika. Užmie- gant, arba arti miego, pereina sapn vizijos formas. Norint pa- siekti k rybinio transo gelmes, su šiuo mechanizmu tenka susidurti. Racionalus galvojimas su savim nešasi ir negatyvi pus . Tod l jis yra vidinis dialogas. Energija skaidosi dvi priešingas puses. Sprendim atsiekus, energija pasineša j vykdyti. Su sekan ia problema veiksmas v l kartojasi ; su konfliktu — k ryba sustoja. Šalia to, žodin mintis su savo linijine ir laiko dimensija neigiamai veikia, kitaip sakant, supan ioja abstrak i vizij , kurios prigimtis leist jei jud ti laisvai visose dimensijose ; aišku, laik skaitant.

Mintis remiasi s vokomis kaip « pirmyn », « atgal », « aukštyn », « žemyn », « praeitis », « dabartis ». Ši s vok priešingumas pastoja keli buities esm sijausti. Bandyti ignoruoti ar apeiti š mecha- nizm b t neišmintinga. Stebint j atydžiai, galima pažinti. Jo tak ir j g reikia išmokti « ištirpinti ». Tai n ra lengvas prati- mas. Kas yra band s, žino, kiek tai d mesio pareikalauja. Nevyks- tant, tenka gr žti ir gr žti, ieškant taip sunkiai ap iuopiam min- ties gij . Tas pareikalauja nepaprasto atidumo.

Atpalaidavus min i mazgus ir asociacijas, s mon randasi stovyje, kuris sunkiai duodasi žodžiais aprašomas. Maloni ener- gijos šiluma, tarsi apgaubia ir pripildo vis b tyb . Jautrumas auga niek nenukreiptas. Jau iasi gilus džiaugsmas neatkreiptas individualias savybes ar išraiškas ; daugiau panašus visatoje dalyvavimo pajutim . Toks dvasinis stovis ir be jokios veiklos yra k rybingas. Kiekvienam menininkui reik t j laiks nuo lai- ko sugr žti, nauj j g pasisemti. Tai save surasti pad t .

Iš ia žvelgiant giliau, gal rastume, kad primityvus žmogus, kai jo neturtingas žodynas neleido jam ilgomis, ištisomis min i

asociacijomis viso s mon s paviršaus užkloti, savo egzistencijoje nuo aplinkos saugiais momentais, jis gal jo tokiaime dvasiniame stovyje dažnai pasijusti.

Gili nuotaika ir savijauta plaukia k no audinius. Tai yra muzika, kurios orkestras yra visatos išmintis. Žmogus nuo jos dažnai užsidaro duris, visa tai instinktu pavadindamas. Jis mato aukštai erel ir stebisi, kaip jis be žodži bei instruktoriaus taip grakš iai lekioti išmoksta.

Susikaupimo tyloje, be fizini judesi ir veiklos, išlaisvinti k rybing mint nesunku. Ta iau, kai išlaisvintos vaizduot s partirtos vizijos v liau bandyta atkurti, dažniausiai nusivilta. Nusivilta tod l, kad patirtas vizijas atkuriant, siterpia laikas ir pareikalauja dirbti iš atminties ; stoka k rybinio šviežumo negaivina, o atima džiaugsm . Ilg jausi kurti tiktai kv pimo ekstaz s metu. Ar manoma išsilaikyti giliame kv pimo transo stovyje, kada reikia nuolatos daryti techniškai praktiškus sprendimus ir juos išpildyti ? Iš kur gi tam reikalinga energija gaut si ?

Visai neju iomis su « Ciklo A » eksperimentais paaišk jo, kad tai yra galima. Paaišk jo, kad žmogus didel s savo dvasini gali dalies atsisako, palikdamas j už plonos abejoni sienos. Daugiau ir daugiau toki sien perkopus, man r p jo ir patys kelrodžiai aiškiau sid m ti. Žodžiu, par po m sl iš pas mon s gabaliukais išsinešti ir dienos šviesoje sud lioti savo viet .

Pirmasis kelrodis gana aiškus : išlavinta ranka, ribota palet . Per darb ir laik techniškas k rinio atlikimas tampa automatiškas, — kaip pianisto pirštai paklusn s, — nepastebimas. Vizij nuoseklus tek jimas be racionalizavimo, be konflikto irgi patampa integruotu judesiu. Toks s kmingumas sigilina kaip up savo vagoje. Vienas veiksmas iššaukia kit . Nuo nereikaling aplinkos padirginim , atmintis atsipalaiduoja. Gil ja k rybingas transas. Darosi sunkiau ir sunkiau «suklysti ». Paviršutini min i « kipšukai » re iau pasiperša. Jiems paklusus, ranka su teptuku prie medžiagos sustoja. Toki « pagund » neištirpdinus, transas plokšt ja ir *nausea* panašia sensacija užsibaigia. Šis transas n ra koks snaudulys. Priešingai, yra labai aukšto budrumo stovis. Jis galima lengvai žvelgti k rybini judesi kokyb , j prigimties gilum ir grynum .

Transo metu n ra abejon s, kada paveikslas yra baigtas. Prie medžiagos paviršiaus ranka su teptuku sustoja. Tas atsitinka bet kada, paveiksl prad jus, po valandos, dešimt ar vienos minut s. Yra k rini , kurie po keleto pirm j teptuko br kšni tapo užbaigti. Suprantama, kad transo metu, bet kokie apsvarstymai vyksta labai greitai. Ne tik pareikalauja bet ir galima dirbti grei-

tai, ryžtingai. Užbaigus vien paveiksl visa energija ir d mesys metasi pasig r jim . Sukurtas naujas k rinys yra atsiekimas k r jui, savo keliu atskleidži s tolimesnes galimybes. Kiekvienas atsiekimas kartu ir stabdo galimybes realizuoti. Susitrukdytas reiškiasi pasig r jimo formoje. Gal b t paradoksas, kad toliau žengti atsiekim keliu, reikia atsiekim atsisakyti. Juo s kmingesnis k rinys, juo didesnis džiaugsmo antpl dis, juo didesnis noras ji ži r ti, o v liau — kopijuoti. Kopijavimas yra produkcija, ne k ryba. Geriausia reikia šio atsiekimo išsižad ti vos tik pirmajai džiaugsmo bangai s mon je suaid jus ir dar akiai detali « nusifotografuoti » nesuskubus. Noras motyv kopijuoti iš atminties tuomet susidurs su detali stoka. Veržlumas ir išradingumas v l sugr žins meninink k rybing tak . Pas mon su tuo susitvarko šitaip : tinkamu laiku iškyla valinga sugestija « užmiršti! ». Akys ir d mesys nusisuka nuo paveikslo. Šis autosugestijos mechanizmas kartais taip stipriai veikia, kad net ir v liau eil darb liko visai užmiršti.

Motyvą paskatin s kurti ir nauj išraišk ieškoti, nusinešioja, atsibosta. Transo metu toks atsibodimas yra gana ryškus ; jis tarsi kart lis auga krutin s viduryje. Ji lydi savotiška « t žimo » sensacija. Pagaliau, ranka prie paveikslo sustoja. Paveikslas baigtas, grožio jausmo n ra. Visame k ne tampa auga. Teptukas pasineria tirštus dažus; energingu žiauriu br kšniu pertraukia per dailiai, gal net ir perdaug gudusiai atliktas tekst ras. Naujas motyvas gimsta, o senasis pasitraukia užnugar . Giminyt ši dviej plokšmi ž ri gaivinan ia energija; ji yra naujas meno k rinys. Šis momentas k ryboje yra gyvybingiausias. Per j nežinomas buit ateina. Jis turi agonišk antspalv .

Bandysiu aprašyti ir šio momento psicho-fizin sensacij . Tai yra išsiveržimas. Mišinys elektriško raumen ir odos tirpulio, obliiviško dvasinio blykstel jimo, savo charakteriu panašaus pykinto žmogaus sensacij , sm gio metu. Judesys n ra visai aklas, nors ir tarsi desperatiškas. Pas k registracija smegenyse vyksta. Šalia impulso « naikinti » jau iasi ir pastabi rezultato kalkuliacija, ir tuo, br kšnio krypties kontrol . Šiame judesyje dalyvauja visas k nas, kartais net ir balsas. Judesys mechaniškai giminingas «karate » demonstracijos momentui. (Nepamirštant, kad « karate » kiekviena demonstracija yra ne kartojimas, bet naujas pergyvenimas). Bangomis seka motyv iš pas mon s kilimas. Visapusiškai harmoningiausi k riniai (remiantis savu sprendimu) gaunasi kažkur tai bangos viduryje. J tarpe surasdavau ir tuos «užmirštus » paveikslus. Po dvej met darbo, jutau art jan i eksperimentavimo pabaig .

Jei prireikt k rybingo transo stov kaip nors ryškiau apib -

dinti, tai, iš dalies, lyginčiau su patyrimais iš pasakojimų, kurie yra LSD naudojami. Panašumas mažas, o skirtumas labai didelis. Visa savo apraška transas nėra gaivališkas kaip LSD. Jis visada yra kontroliuojamas. Jo vizijos nėra haliucinacijos, nors vaizdinis sugestijos stiprumas yra toks, kad tarsi « matai ». Transo metu laiko s voka keičiasi. Užtai gaunasi spindis, kad vizija veiklai už aki užbaga. Tikrumoje taip nėra. Ta « užbaga » vizija skiriasi nuo sugestininės vizijos. Tikrumoje viskas yra vienas judesys. Užbaga yra, greičiausiai, smegenų sukomputuotas paveikslas; kitaip sakant, tapymui šibgėjus, smegenys kaip šachmat žaidime numato sekančio judesio, ar judesį, pasakas ir duoda *preview*. Šis *preview* yra iš dalies panašus sapnui, kur griautiniui trenkus, pasmon spėja garsulaukiyti, sukurti istoriją, ir tada ją atleisti. Transo metu šis veiksmas yra atvirksčias; pasmon blykstelėb šim rezultataujanusios veiklos. Norčiau priminti, kad ašia bandau išryškinti veiksmą, kuris vyksta mikroskopiniame laiko dalelėje. prasta vieta, tyli aplinka, kaip visada kribingame darbe yra būtina. Užtai gilesnis susikaupimas, gilesnis transas pasiekti yra lengviau nakties metu. Laiko ritmas irgi teigiamai veikia.

Vertė paminėti, kad kribingas transas, įkart kitą pergyvenus, darosi lengviau atsiekti. Atsileidusiam k nei ir sielų —gera savijauta, o veide malonus tirpulis. Žvelgiant palet spalvos išryškėja. Viena iš jų ima daugiau patraukti; prie jos ir eina. Maišant pasirinktą spalvą, ne tik akis, bet ir ranką gyva sensacija pasigauna; atrodo tarsi rankoje « gyvena ». Drob ar popieri dažais palietus, visas dmesys spalvų pdsake pasineria. Galimybė kompozicijai si losi daug, bet viena yra ryškiausia. Ji veda prie kitos ir kitos. Toliau atrodo, kad pats paveikslas vis orkestracij perima. Neži rint kokio gilumo kribingas transas pasiseka pasiekti, net ir tada kada kribas spontaniškai iš sielos gelmi plaukia, veikla nėra visai automatiška. Norint, visada save gali užtikti, beveik s moningai, subtiliai šen ir ten t gyvybing srovel pakontroliuojant, tarsi griovel kasant ir gilinant, kad vanduo pakaln švelniau ir lengviau sruvent .

S moningai ar pas moningai savo gyvyb s stipresniam tek - jimui visi tokius griovelius kasti bandome, pajusdami, kad jie pad s sau ir kitiems didesnes sroves, vedanias kosminis energijos gausybės patekti.